

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 844/2025
08.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Тајјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић, и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости и допуни захтева браниоца окривљене АА, адвоката Саше Милетића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 120/23 од 15.12.2023.године и Вишег суда у Нишу Кж1 87/24 од 28.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Саше Милетића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 120/23 од 15.12.2023.године и Вишег суда у Нишу Кж1 87/24 од 28.02.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости и допуна захтева за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К 120/23 од 15.12.2023. године окривљена АА, оглашена је кривом због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. и члана 61.КЗ и осуђена је на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде, с тим да уколико окривљена не плати новчану казну у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљена је обавезана да суду плати на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од три месеца по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом је окривљена обавезана да накнади трошкове кривичног поступка приватној тужиљи, о чијој висини ће бити донето посебно решење у смислу одредбе члана 262. став 2. ЗКП, а приватна тужиља ББ је на основу члана 258. став 3. ЗКП, упућена да свој имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 87/24 од 28.02.2025. године одбијена је жалба браниоца окривљене АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости и допуну захтева поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Саша Милетић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и допуну, укине побијану другостепену одлуку и предмет врати на поновно одлучивање како би се извео доказ испитивањем малолетне ВВ уз присуство Центра за социјални рад и психолога, као и да се из списка предмета издвоје незаконити докази и одреди ново вештачење и испита сведок уз присуство стручног саветника.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости и допуну захтева браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтев за заштиту законитости и допуна захтева поднети, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен, а допуна захтева за заштиту законитости је недозвољена.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења произлази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се пресуде заснивају на незаконитом доказу, налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра др Драгане Красић.

С тим у вези бранилац истиче да је овако сачињен налаз незаконит доказ јер је вештак ценио исказ сведока у поступку, малолетне ВВ, супротно одредбама члана 113. ЗКП, као и одредбама члана 131. и 132. ЗКП и изјашњавао се о веродостојности исказа овог сведока, што је задатак суда у поступку. Бранилац истиче да уколико се у току поступка појави сумња у способност сведока да пренесе своја знања и опажања у вези са предметом сведочења, да се у таквој

ситуацији може одредити психијатријско вештачење сведока и да након тога вештак процењује да ли код сведока постоје душевне сметње и да ли је способан да сведочи. Имајући у виду да је вештак, поступајући по наредби суда, дала налаз и мишљење у оквиру кога се изјаснила да је код малолетне ВВ присутна склоност ка манипулативном понашању, иста је обавила вештачење супротно одредбама ЗКП.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљене АА, адвокат Саша Милетић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Виши суд у Нишу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 87/24 од 28.02.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став (страна 3, трећи став и страна 4, први став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Бранилац окривљеног као незаконити доказ у образложењу захтева за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истиче и исказ сведока малолетне ВВ, која је испитана без присуства представника Центра за социјални рад у Алексинцу, без присуства мајке као законског заступника и без присуства психолога.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, нису основани.

Из списка предмета произлази да је сведок малолетна ВВ испитана на главном претресу пред Основним судом у Алексинцу у предмету К 52/22 дана 24.11.2022. године, да су испитивању присуствовали окривљена АА, мајка сведока малолетне ВВ, бранилац окривљене, адвокат Саша Милетић, приватна тужилца ББ, са пуномоћником адвокатом Аном Ђинђић Станимировић и законски заступник малолетног сведока – отац ГГ. Приликом испитивања малолетна је упозорена на своја права из члана 93., 94. и 95. ЗКП.

Врховни суд налази да је испитивање малолетне ВВ на главном претресу, обављено у свему у складу са одредбама чланова 93., 94. и 95. ЗКП које се односе на испитивање сведока који могу бити ослобођени од дужности сведочења или искључени, као и уз упозорења из члана 95. ЗКП и да су питања малолетном сведоку постављана преко органа поступка, на који начин је у свему поступљено по одредбама закона.

У конкретном случају није било места примени одредаба о заштити малолетних лица као оштећених у кривичном поступку према Закону о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и то члана 150. и 152., с обзиром да малолетна ВВ у поступку који је предмет захтева за заштиту законитости није имала својство окривљене или оштећене. Међутим, правилним поступањем и применом одредаба члана 93., 94. и 95. ЗКП

малолетном лицу је пружена потпуна заштита у кривичном поступку на нивоу стандарда Конвенције УН о правима детета.

С обзиром на наведено, Врховни суд налази, да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом браниоца окривљене АА.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљене, иако нумерише повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, исту образлаже наводима да у конкретној ситуацији нема кривичног дела јер није постојала намера омаловажавања на страни окривљене. Бранилац даје сопствено виђење критичног догађаја, указивањем да није у питању јавни налог путем кога су објављивани текстови и фотографије, па се не може радити о квалификованом облику овог дела, да дело није свршено док није саопштено другом лицу, што током поступка по наводима браниоца није утврђено, да се не зна када је приватна тужилја сазнала за објаве на друштвеној мрежи, да се објаве нису односиле на њу, као и да се не зна на кога су се тачно објаве односиле, те да фотографија која је постављена на друштвеној мрежи представља непознату жену окренуту леђима, па се не може говорити о увредљивом карактеру објављених речи, на који начин бранилац полемише са утврђеним чињеничним стањем и изводи закључке супротне закључцима изнетим у нижестепеним пресудама, чиме истиче повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Бранилац се у захтеву опширно бави анализом утврђеног чињеничног стања, цитирајући наводе сведока ДД, сведока ЂЂ, дајући упоредну анализу исказа, полемишући са чињеницама преко које мреже се комуникација одвијала и да ли је суд утврдио шта је месинџер преко кога се одвијала комуникација са малолетном ВВ, те изводи закључке супротне закључцима и чињеничним утврђењима изнетим у нижестепеним пресудама, на који начин бранилац истиче повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд одбио доказне предлоге да се саслуша вештак др Драгана Красић, као и друге доказне предлоге одбране, односно истиче повреду одредбе члана 395. ЗКП, као и повреде закона из члана 16. ЗКП, 84. ЗКП и члана 419. ЗКП.

Осим тога, бранилац нумерише и повреду одредбе члана 441. став 3. ЗКП, која је дозвољен разлог за подношење захтева, само уколико је имовинскоправни захтев досуђен, те како је првостепени суд оштећену упутио на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, у конкретном случају захтев за заштиту законитости је у односу на ову повреду недозвољен.

Такође, у допуни захтева за заштиту законитости, бранилац окривљене истиче повреду одредбе члана 436. став 4. ЗКП, наводима да је другостепени суд поступио супротно овој процесној одредби, као и да првостепени суд није образложио своју одлуку о опозивању решења о позивању на главни претрес

малолетне ВВ, чиме суштински указује на повреду одребе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 16. ЗКП, 84. ЗКП и члана 419. ЗКП, као и члана 395. ЗКП, члана 436. став 4. ЗКП, члана 440. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у наведеном делу, као и допуну захтева оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић